

ΠΡΟΛΟΓΙΑ. ΗΡΑΚΛΗΣ

- 1 Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγμιον ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ, τὸ δὲ εἶδος τοῦ θεοῦ πᾶν ἀλλόκοτον γράφουσι. γέρον ἔστιν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλαγγίας, πολλὸς ἀκριβῶς ὅσαι λουπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρμα καὶ διακεκαυμένους ἐς τὸ μελάντατον οἰοῖ εἶναι οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μάλλον δὲ Χάρωνα ἢ Ισιπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων καὶ πάντα μάλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν ἔχει ὁμοίως τὴν σκευὴν τὴν Ἡρακλέους· καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνήπτει τὴν τοῦ λέοντος καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ τὸν γυρυντὸν παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἢ ἀριστερὰ προδείκνυσαν, καὶ ὅλος Ἡρακλῆς 5 2 ἐστὶ ταῦτά γε. ὦμῃν ὁὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων θεῶν τοιαῦτα παρωμομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφήν τὴν Ἡρακλέους ἀμυνομένους αὐτὸν τῇ γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ αὐτῶν ἐπήλθεν λέαν ἐλαίνων, ὁπότε τὰς Γηρυόου ἀγέλας ζητῶν κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν ἐσπερίων γενῶν. 15 3 Καίτοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφην τῆς εἰκόνης· ὁ γὰρ διη γέρον Ἡρακλῆς ἐκείνος ἀνθρώπων πάμπολύ τι πληθὸς ἔλκει ἐκ τῶν ὧτων ἅπαντας δεδεμένους. δεσμὰ δέ εἰσὶν οἱ σερραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρον εἰργασμένα ὄρμιοι ἐοικυῖαι τοῖς καλλίστοις. 20 καὶ ὁμοίως ἀφ' οὗτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι οὕτε δρασμῶν βουλεύουσι, δυνάμει ἂν εὐμαρῶς, οὕτε ὅλως ἀντιτείνουσιν ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσιν πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ φαιδροὶ ἔπονται καὶ γεγηθότες καὶ τὸν ἄγοντα ἐπανοδιότες, ἐπιεγόμενοι ἅπαντες καὶ τῷ φθάνειν ἐθέλειν τὸν δεσμῶν ἐπιχαλῶντες, εὐκότως ἀχθεσθησομένους εἰ λυθῆσονται. ὁ δὲ πάντων 25

Codd. ΓΒΩ retulli Titulus sic Nilén: προλαλιά ἢ ἠρακλῆς Γ·
 προλαλιά· ὁ ἠρακλῆς ΒΩΓ^a 3 ἀναφαλαγγίας] γρ. φαλακρὸς Ω^c
 10 ὅλος Ω^c; ὅλος ΓΒΩⁱ 13 αὐτῶν ποτε Β 20 ἀφ' codd.: ὡφ'
 E. Schwartz

5. ΗΡΑΚΛΗΣ

ἀποπώτατον εἶναι μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν· οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει [ταῖς σερραῖς] τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, ἅπε τῆς δεξιᾶς μὲν ἦδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαῖας δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, πρῆψας τοῦ θεοῦ τὴν γλώτταν ἄκραν ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοὺς ἐποίησεν, καὶ ἐπέστραπτά γε εἰς τοὺς ἀγο- 5 μένους μειδιών.

- Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολλὴ εἰστήκειν ὀρών καὶ θαυμάζων καὶ 4 ἀπορῶν καὶ ἀγανακτῶν· Κελτοὺς δὲ τις παρεστὼς οὐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδοξεν ἀκριβῶς Ἑλλάδα φωνῇ ἀφίεις, φιλό- 10 σοφός, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ ξένη, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἰνίγμα· πᾶν γὰρ παρατομῆν ἔοικας πρὸς αὐτήν· τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ οὐκ ὥσπερ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες Ἐρμῆν οἰοῦμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παρὰ πολλὸ 15 τοῦ Ἐρμιῦ ἰσχυρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεπορήται, μὴ θαυμάσης· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα φιλεῖ ἐντελεῖ ἐπιδείκνυσθαι τὴν ἀεμίην, εἰ γε ἀληθῆ ἡμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν, ὅτι αἱ μὲν τῶν ὀπλοτέρων φρένες ἠερέθονται, τὸ δὲ γῆρας "ἔχει τι λέεια τῶν νέων σοφώτερον." οὕτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ἡμῶν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς 20 γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὄπα [τὴν λειριόσσαν] ἀφᾶσιν εὐαυθῆ τινα· λείρια γὰρ καλεῖται, εἰ γε μέμνημαι, τὰ ἄβη. ὥστε εἰ τῶν ὧτων ἐκδεδεμένους τοὺς ἀνθρώ- 5 πους πρὸς τὴν γλώτταν ὁ γέρον ὀδτος Ἡρακλῆς [ὁ λόγος] ἔλκει, μὴδὲ τοῦτο θαυμάσης εἰδὼς τὴν ὧτων καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτόν, εἰ ταύτη τετρῦπται· μέμνημαι γοῦν, ἔφη, 25 καὶ κομικῶν τῶν ἰαμβείων παρ' ἡμῶν μαθῶν, τοῖς γὰρ λάλους ἐξ ἄκρου "ἢ γλώττα πᾶσιν ἐστι τετρῦπμῆν". τὸ δ' ὄλον καὶ 6 αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ πάντα ἠγνούμεθα ἐξεργάσα- σθαι σοφὸν γενόμενον, καὶ πειθοῖ τὰ πλείεστα βιάσασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτοῦ οἱ λόγοι εἰσὶν, οἶμαι, ὄξεις καὶ εὐστοχοὶ καὶ ταχεῖς 30 καὶ τὰς ψυχὰς πηρώσκοντες· πηρόεστα γοῦν τὰ ἔπη καὶ ἡμεῖς φατε εἶναι.

2 ἐξάψει ΓSU: ἐξάβη Β: ἐξάβησε Ω ταῖς σερραῖς del. Jacobs
 τῶν δεσμῶν del. E. Schwartz; cf. Eur. *Hipp.* 761 5 ἐπέστραπται δὲ ΓΩ
 16-17 cf. 49, 25, *Il.* 3. 108, Eur. *Phoen.* 530 18 cf. *Il.* 1. 249
 19-20 cf. *Il.* 3. 150-2: τὴν λειριόσσαν del. E. Schwartz 22 ὁ λόγος ΓΒΩ:
 ὅλος U: del. Hartman 24 ὑβρίσσει Β 25, 26 Kock, *Com. Aidosp.* 398